

El dia més llarg de la meva vida

Oriol Miquel Cruz

El dia més llarg de la meva vida. Cert que he arribat al col·legi quan ja hi havia desenes de persones que l'únic propòsit que tenien era introduir un paper en una urna. Un fet democràtic perseguit per un govern central corrupte i amb ganes de fer complir la llei, la seva llei.

Eren les 7 del matí i l'ambient era festiu, alegre, reivindicatiu. Increïble veure gent que havia dormit als col·legis per "defensar-los"? Unes urnes i unes paperetes que ni tant sols havien arribat, o potser sí per poder exercir el seu dret a vot.

Les hores passaven i l'alegria i la festivitat es convertien en temor, incomprensió, impotència en veure que policies del govern espanyol entraven per la força a diferents col·legis de Catalunya i ens tractaven com a delinqüents, terroristes o ves a saber que, passant per sobre de gent gran, etzibant cops a tort i a dret davant de centenars de persones amb els braços enlairats en senyal de no-agressió.

No! Elles no volien agredir, elles no han agredit. Tant sols defensaven el seu dret a vot en un país "democràtic?". En veure les imatges de gent gran ensangonada i crits i corredisses, el temor de què vinguessin al col·legi era cada cop més elevat.

Així passaven les hores. Rumors, falsos rumors, notificacions, comentaris... tot el que ens arribava feia pensar el pitjor. Però, feliçment, no ha estat així en el nostre col·legi.

Hem pogut votar, seguirem votant (si cal) i alçarem les veus cada cop que calgui per defensar els nostres drets i que els carrer seran sempre nostres (magnífic). S'apaga un dia de plors, riures, tensions, temors i tots els sentiments que vinguin el cap, perquè així ha estat el dia d'avui. Una nòria d'emocions.

Oriol Miquel Cruz